

Lý Lạc Long

Lời Của Tim

Em yêu ...

Hình như đã lâu , anh đã quên mất là đã đến và ở nơi này lúc nào nữa. Đời sống cứ lặng lẽ trôi qua như con nước xuôi dòng theo một nhánh sông để đến một nơi vô định nào đó theo định mệnh sắp đặt . Em và anh, cũng như những con nước xuôi dòng theo những nhánh sông riêng rẽ dẫn về biển . Trên hành trình ra biển, những nhánh sông có thể gặp nhau, hợp thành một nhánh , hoặc chỉ gặp ở một điểm nào đó rồi sẽ theo hướng riêng, về biển . Ước mong của anh, mình sẽ là những con nước của cùng một nhánh sông định mệnh, để được cùng một hướng, chung hành trình về biển khơi . Cuộc sống bận rộn, vội vã ở xứ người, đã làm con người chạy theo những qui trình đã định như những cái máy. Ngày tháng trôi qua, tình cảm dường như cũng lạnh lùng theo thời tiết nơi này, những cảm xúc, rung động ... với ngoại cảnh không biết từ lúc nào đã biến mất. Sống vì phải sống và làm vì phải làm, vì bổn phận, vì thói quen ... những mơ ước, mộng mơ xa vời của tuổi hoa niên một thời như đã đi dần vào quên lãng. Tập trung và vùi đầu vào việc học, việc làm để tìm vui, để quên những muộn phiền khác của đời sống . Anh ngỡ trái tim mình đã chai đá, khô khan và cằn cỗi như cây mùa đông trụi lá .

Những ngày qua, em chợt đến, như nắng ấm mùa xuân bất chợt về ngang, làm cây khô chuyển mình như muốn đâm chồi kết nụ giữa mùa đông, và nhựa sống bỗng căng đầy. Những giấc mơ hoang, êm ái , nồng ấm đã từng

bước trở lại làm đêm thêm dài với những nhớ nhung, ước mơ. Những đêm
trần trở, thả hồn đi hoang và hình như anh đã bắt đầu tìm lại và nếm được
hương vị ngọt ngào của cuộc sống. Khô khan, lạnh lùng, chán nản, bi
quan ... dường như đã nhường bước và trái tim bỗng đập lại những nhịp
tưởng chừng như đã quên lãng và mất từ lâu.

Buổi sáng hôm nay, nơi anh ở, tuyết cũng rơi nhiều và những luồng gió từ
cực bắc về thổi ngang, lạnh buốt da như những mùa đông đã qua. Nhưng
mùa đông năm này dường như khác với những mùa đông trước, hòa quyện
trong luồng gió lạnh như có hơi thở ấm áp của em, và những cánh hoa tuyết
như trắng hơn, mịn màng hơn lời lả bay lượn đùa với gió đông. Mùa đông
chợt reo vui và anh chợt thấy cần một ánh mắt thân thương, một bàn tay để
những ngón tay tìm nhau truyền hơi ấm và gìn giữ lại những tin yêu đã một
thời vuột mất.

Anh đang mơ Có lẽ ! Và "trái tim sắt đá" đang trở thành mềm nhão,
mong manh như tuyết, sẽ tan thành nước thấm vào lòng đất cho cây trở
mầm, hoa ươm nụ đón chào mùa xuân.

Một giấc mơ hoang? Cũng được, sẽ không hối tiếc, sẽ không ân hận.

Cám ơn em đã mang nắng xuân về làm ấm lại mùa đông.

Anh.

PS:

"Em là sóng, nhưng xin đừng như sóng

Đã xô vào, xin chớ ngược ra khơi "

(Đỗ Trung Quân)